

rahha läbbi kangeſte nuhelſtud, miſepär-
raſt nemmad koddaniko peäle kadedd ollid.

Õ p p e t u s.

Warrandusſed, miſ meie jummalä ar-
mo läbbi ning enneſe wäewa pärraſt ſaa-
me, on üks kaunis jummalä ande, miſ
meie ilma kahjota woime pruſida. Alga
warrandusſed, miſ ülle fohtuſſe läbbi on
koffo pantud need on hinge waewaſ ja
ſurrekſ õnnetuſſekſ.

H i i r i d.

Keik hiirid tullid kofko nou piddama, kui-
da nemmad woikſid kaſſi eeſt ennäſt hoi-
da, ja julgeſte ümberjoõſta, et ſe ühte-
git pahha ennam ei teeſ. Kui nemmad
ollid kũl nou piddand, ſiis nemmad moiſt-
ſid nenda, et kaſſi kaela ümmerypiddi keſ-

loke ſeutud ſaama, ſeſt ſel wiſil on ikka
kuulda, kuhho kaſ kãib, ning nenda
woikſ igga üks ennäſt Kahjo eeſt hoida.
Alga ükski ei olli leida, keſ ni julge ol-
lekſ olnud kelloke ümber panna, ning
nenda läkſ ſe nou touleſſe.

Õ p p e t u s.

Neu ilma wäggeta on nenda kui pea
ilma kãeta

W a e n e m e e ſ.

Ükſ waene hõlli peaga innimenne tulli-
werrifemiſſega ühhe rikka mehhe jure, keſ
keik ommad warrandusſed ülleſ arwaſ,
ja neikſ olli wägga paljo. Waene meeſ
kummardaſ ja palluſ nenda; armas her-
ra! heidke ommeti ſedda armo minno peä-
le; ſeſt ſurm jouab liggi; andli õnnad